

OD AUTORKY BESTSELLERU *ULTIMÁTUM*

„Nejlepší thriller roku.“

— JAMES PATTERSON

„Tuhle knihu si zamilujete.“

— DON WINSLOW

KATASTROFA

T. J. NEWMAN **THRILLER**

KATASTROFA

Copyright © 2024 by T. J. Newman

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lucie Melicharová, 2026

Cover © Martin Kopecký, 2026

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2026

ISBN 978-80-277-7476-0 (pdf)

KATASTROFA T. J. NEWMAN

přeložila Lucie Melicharová

VENDETA

*Pro dědečka Mariona Newmana a dědu Tima J. Mulleta,
prapůvodního nositele iniciál T. J.*

SLOVO AUTORKY

Námět na můj první román – *Ultimátum* – se zrodil v době, kdy jsem ještě pracovala jako letuška. Jednou jsem se kapitána letu zeptala: „Co bys dělal, kdyby ti někdo unesl nejbližší a vyhrožoval, že všechny zabije, pokud s letadlem úmyslně nehavaruješ?“ Při pohledu na jeho výraz mi přeběhl mráz po zádech. Zjevně marně hledal slova. Zato já v tu chvíli našla inspiraci.

V průběhu psaní své debutové knihy jsem nesčetněkrát probírala s piloty nejen základní letecké postupy a předpisy, ale i emocionální a psychickou zátěž spojenou s jejich profesí. *Jaké situace se v kokpitu nejvíc bojíš?* zajímala jsem se zas a znovu.

Zprvu odpovídali různě. Požáru na palubě nebo v nákladovém prostoru, který ne a ne dostat pod kontrolu. Střetu s kabelem vysokého napětí. Nesprávného vyhodnocení krizové situace. Zamrznutí a neschopnosti v nouzi jakkoli zareagovat. Smrtelné havárie, která z jejich životních partnerek či partnerů udělá vdovy a vdovce.

Jak se jednotlivé odpovědi opakovaly, začaly mi v hlavě tak trochu splývat. Pak ovšem přišla reakce, na kterou nikdy nezapomenu:

„Nejvíc mě děsí představa, že bych to s dopravním letadlem napálil do jaderné elektrárny.“

Váhala jsem, jestli mluví vážně. „Jaderné elektrárny – podobně jako přehrady a veškerá kritická infrastruktura – jsou ve světě po 11. září přece hlídané,“ namítla jsem se smíchem.

„Tohle mají ti nahoře ošéfované. Dávno přijali nezbytná opatření, aby zajistili, že k útoku na jadernou elektrárnu zkrátka nedojde.“

Pilot si vyslechl mou argumentaci, aniž by mě jedinkrát přerušil. Když jsem domluvila, jen s úsměvem poznamenal: „A přesně to chtějí, aby si lidi mysleli.“

T. J. Newman

Mezinárodní stupnice hodnocení závažnosti jaderných událostí (INES) sestává ze sedmi stupňů.

Stupeň 1: Anomálie

Stupeň 2: Nehoda

Stupeň 3: Vážná nehoda

Stupeň 4: Havárie bez rizika vně zařízení

Stupeň 5: Havárie s rizikem vně zařízení

Stupeň 6: Těžká havárie

Stupeň 7: Velmi těžká havárie

V minulosti byly zaznamenány pouze dvě události odpovídající stupni 7: Fukušima a Černobyl. Stupeň 8 nikdy nenastal.

Zatím.

Dvě stě devadesát pět životů spočívalo v rukou pilota, který ve výšce jedenácti kilometrů nad zemí právě prodělával smrtelný infarkt.

Nestačil dát echo prvnímu důstojníkovi, aby přispěchal z toalety převzít řízení. Nestačil ukázat letušce stojící vzadu v kokpitu, jak se ovládá radiostanice. Nestačil nahlásit stav nouze řídicímu letového provozu. Nestačil varovat cestující ani posádku. Nestačil udělat nic, protože si vůbec neuvědomil, co se děje. V jednu chvíli zkrátka pocítil náhlou svíravou bolest na prsou a o zlomek vteřiny později se jeho mrtvé tělo sesunulo na řídicí páku a poslalo letadlo střemhlav dolů.

Všechno na palubě se vmžiku naklonilo dopředu. Limonády a sáčky s preclíky sklouzly ze stolků. Mobily vylétly lidem z rukou. Cestující ve frontě na toaletu popadali na sebe. A ti, kteří seděli, ale nebyli připoutaní, vystřelili ze sedadel.

Dvířka vozíků i přihrádek v zadní kuchyňce se sborově otevřela. Věže z kelímků, sáčky s cukrem, balení sušenek, konvice s horkou kávou, těžké palety s plechovkami limonády – to vše se s lomozem sesypalo na podlahu a rozkutálelo po letadle.

Letuška uprostřed kabiny se vrhla za vozíkem obtěžkáním nápoji, jenž se řítí prázdnou uličkou vpřed. O osm řad dál ten stoosmdesátikilový kolos rozdrtil nohu jednomu z pasažérů a následně se nejistě zasekl mezi sedadly.

Letadlo bylo obsazené do posledního místečka. Přesto v onu první chvíli, kdy se stroj naklonil, zavládlo hrobové ticho. Nikdo nevykřikl. Nikdo nevydal ani hlásku. Místo obav visel ve vzduchu pouze šok. Stejně jako nicnetušící pilot, který nerozpoznal důvod bolesti na hrudi, zatím ani dvě stě devadesát čtyři zbylých duší na palubě letu číslo 235 Coastal Airways nevědělo, co se děje.

Jekot vypukl až o pár vteřin později – když jim došlo, že všichni zemřou.

S pohybem řídicí páky dopředu letadlo klesá, s pohybem dozadu naopak stoupá.

To jediné věděla o řízení letuška, jež po dobu hygienické přestávky prvního důstojníka z bezpečnostních důvodů hlídala kokpit. To a že pokud nezvedne kapitána z řídicí páky, čelnímu střetu se zemí se nevyhnou.

Její pozice sotva mohla být horší. Se svými sto pětadesáti centimetry a necelými padesáti kilogramy se bez jakékoli opory a ze značně nešikovného úhlu pokoušela nadzvednout muže vysokého přes sto osmdesát centimetrů, co vážil téměř metr a půl. Vše navíc ztěžovalo, že se k němu natahovala přes křeslo, ke kterému měla přístup pouze ze zadu nebo z boku.

Zešíroka se rozkročila mezi křeslem a centrálním ovládacím panelem, pevně ovinula paže kapitánovi kolem ramen a s heknutím zataáhla k sobě.

Tělo se prakticky nepohnulo. Řídicí páka zůstávala v nejzazší poloze.

Vedoucí kabiny se zatím snažila po čtyřech dostat z přední kuchyňky k toaletě na přídi. Ruce se jí bořily do snídání

rozsypaných po podlaze a kolena jí krvácela, protože si je porážala o rozbité porcelánové nádobí, na kterém se servírují pokrmy v první třídě. Dolezla k toaletě a vši silou zabušila na dveře.

„Gregu!“ houkla, ale v křiku cestujících její hlas skoro úplně zanikl. Chvilku zůstala tiše – napínala uši a čekala na odpověď prvního důstojníka, avšak marně.

Když se předtím letadlo naklonilo, zaslechla z toalety hlasité žuchnutí a po něm tříštění skla. Od té doby se z kabin-
ky neozývalo nic. Neměla nejmenší ponětí, co se odehrává v kokpitu, ale věděla, že jediný další člověk na palubě, který umí letadlo ovládat, by se tam měl z toalety okamžitě vrátit.

„Gregu, no tak! Pomoc!“ volala prosebně a oběma pěstmi mlátila do dveří.

Odpovědi se ovšem nedočkala.

Paže její kolegyně v kokpitu se trásly. Sevření kolem pilotova mrtvého těla sláblo, a to tak nadále tlačilo téměř plnou vahou na řídicí páku.

Letadlo mířilo přímo k zemi.

„Dobré ráno do Minneapolisu. Delta Heavy dva-dva-čtyři se hlásí v letové hladině tři-čtyři-nula.“

Rutinní hlášení jiného pilota adresované řídicímu letového provozu, které zaskřehotalo z reproduktoru v kokpitu, letušku vylekalo – a vtom jí to došlo.

Řídicí letového provozu...

Řídicí letového provozu!

„Dobré ráno, Delto Heavy. Udržujte letovou hladinu tři-čtyři-nula.“

Kdyby se jí s ním podařilo navázat spojení, určitě by jí poradil, pomocí jakých tlačítek se přepíná řízení mezi piloty. Pak by stačilo zvednout řídicí páku vpravo, tedy na straně

prvního důstojníka. Letadlo by přestalo klesat střemhlav k zemi a řídicí letového provozu by ji mohl navigovat dál.

Volný pád namáhal kostru letadla a paluba se prudce otrásla. Cestující sahali po telefonech, aby vše zachytili na kameru nebo napsali blízkým. Vedoucí kabiny se snažila vytěsnit pláč dětí i hlasité modlitby, jež k ní doléhaly, zatímco se natahovala po stříbrné cedulce s nápisem WC, aby ji nadzvedla, a dostala se tak k tajné pojistce pro nouzové odemčení dveří. Posunula páčku doprava a zámek se uvolnil.

„Gregu,“ zavolala a opřela se o prostředek skládacích dveří – ty však odmítaly povolit, cosi uvnitř jim v pohybu bránilo. „*Gregu!*“ zaječela a nalehla na dveře s ještě větší vervou.

Natáhla krk ke straně, ze které se dveře otevíraly, znovu zatlačila a jedním okem nahlédla vzniklou škvírou dovnitř.

První důstojník ležel nehybně na podlaze, oči zavřené. Z rány na čele mu po tváři stékal sytý červený pramínek krve. Tělo měl pokryté střepy z rozbitého zrcadla.

Nedokázala určit, zda dýchá, nebo ne.

Pokud ne, mají to spočítané.

Přitiskla ústa k úzkému otvoru ve dveřích a zařvala: „Gregu! Gregu, probuď se!“

Letuška v kokpitu se natáhla ke vzdálenější straně kapitánova sedadla a šmátrala po radiotelefonu. Čím déle se jí ho nedařilo nahmatat, tím větší panika se jí zmocňovala. Konečně pod prsty ucítila kroucený plastový kabel.

S bušícím srdcem ho sevřela v ruce a přitáhla si k sobě koncový mikrofon, který tolikrát viděla používat piloty. Zhluboka se nadechla a stiskla tlačítko.

„Tady Coastal... my... potřebujeme pomoc,“ zakoktala překotně a marně hledala další slova. „Je mrtvý. Kapitán je mrtvý. Něco se mu stalo, asi infarkt. První důstojník si šel odskočit. Není tady. Je... Letadlo nikdo neřídí. Klesáme. Pomozte nám, prosím!“

Zvýšený hlas se jí chvěl. Poprvé se ke strachu přimísily i jiné emoce a ona potlačila vzlyk. Uslyšela totiž, jak se její slova nesou palubou.

Spletla si radiotelefon s palubním rozhlasem.

Vedoucí kabiny upřeně sledovala zamčené dveře do kokpitu, zatímco se z reproduktorů na palubě dál ozýval přerývaný dech její kolegyně.

Takže tohle se stalo. Kapitán je po smrti. A oni se řítí k zemi.

Kopla do dveří toalety a její vlastní usazené vzlyky se smísily s nářkem cestujících.

„Prober se. *Koukej se probrat!*“

Greg zamžikal, všechno viděl rozmazaně... Kde je?

Bolelo ho celé tělo. Nic nedávalo smysl. Svět měl v mlze – dokud nespatrił střepy rozbitého zrcadla.

Potácivě se vyškrábal na nohy. Uvědomil si, že slyší křik, a rozpoznal v něm své jméno. Otevřel dveře a za nimi na zemi spatrił vedoucí kabiny, celou od krve a jidla.

„Je mrtvý,“ vzlykla. „Kapitán je mrtvý. Dělej něco!“

Šokem strnul na místě. S každým mrknutím vnímal hluk na palubě zřetelněji a blíž, ale zpátky do reality ho definitivně vrátilo až nečekané *vzum* – do letušky před ním najel vozík a přimáčkl ji ke dveřím kokpitu.

Jestli se okamžitě nevrátí k řízení, všichni tady zemřou.

Greg vylezl ze zabarikádované kabinky na vozík a smetl přitom dolů kelímky, ubrousky a jednorázová míchátká. Zabušil na dveře kokpitu.

„Time!“ zavolal. „Otevři mi! Time, otevři!“

Vedoucí kabiny napasovaná mezi vozíkem a dveřmi naříkala bolestí a z obličeje se jí vytrácela veškerá barva. Greg se na vozíku rozhlížel kolem sebe a snažil se vymyslet, co by ještě mohl zkusit. Podíval se i za sebe do útrob letadla – ale okamžitě toho zalitoval.

Na palubě se nacházelo dvě stě devadesát pět duší. Za životy těchto bezmála tří set lidí teď nesl odpovědnost on.

A oči všech se k němu upíraly.

„Time! Otevři ty zasraný...“

Dveře do kokpitu se rozrazily.

V onom zlomku vteřiny jako by se obraz před ním zastavil. Vyděšené oči letušky uvnitř kokpitu, kterou měl za moment rozdrtit stoosmdesátikilový vozík. Tělo kapitána na křesle zhroucené dopředu. Blikající tlačítka na všech panelech v pilotní kabině. Robotický hlas neúnavně opakující varování: *Zvyšte letovou hladinu. Zvyšte letovou hladinu. Zvyšte letovou hladinu.*

A za tím vším...

Přibližující se země.

1

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 38 MINUT

Kostel Jednoty milosrdenství v minnesotské Waketě nepředstavoval jen obyčejné místo setkávání tamní komunity, ale skutečný středobod zdejšího komunitního života.

„Patříte k sobě a nesete odpovědnost jeden za druhého. V tom spočívá podstata komunity. A přesně na těchto základech stojí i celá Waketa.“

Shromáždění přikyvovali.

„Věčně slyšíme, že na prvním místě je rodina,“ pokračoval reverend Michaels. „Do rodiny ovšem nespadají jen pokrevní příbuzní. Patří tam i vaši přátelé. Sousedé. Kolegové. Každý, kdo dorazil na dnešní mši. My všichni tvoříme jednu rodinu.“

Vzadu v poslední lavici maličkého kostelíku seděl Steve Tostig. Poslouchal, ale nevnímal.

Jestli reverend Michaels pečoval o duši Wakety, o Stevovi se dalo říct, že dává pozor na její tělesnou schránku. Kdyby si město nechalo natisknout propagační pohlednice, vyjímala by se na nich právě jeho podobizna: urostlý muž ve flanelce, s mohutnou hrudí a několikadenním strništěm. Takový ten typ, co patří k hvězdám střední školy, především proto, že se nebojí postavit šikaně. Přesně ten kluk, kterého byste chtěli, aby si jednou přivedla domů vaše ratolest.

Steve seděl sám v „řadě pro ovdovělé“, jak ji pro sebe v duchu překřtil, a upíral pohled z vitrážových oken na hřbitov pod kopcem. Tentokrát přinesl modré karafiáty. Alespoň tedy podle cedulky na kbelíku v samoobsluze by mělo jít o karafiáty.

Claire Jean Tostigová

1975–2023

Milovaná učitelka, dcera, manželka a matka.

Odešla předčasně – ovšem nic netrvá věčně.

Kdyby bylo po jeho, ten dovětek by vypustil. Působil příliš... ezo. Příliš sluníčkově a smířeně s koloběhem života. Claire by se líbil. Ale Steve by preferoval jen: *Odešla předčasně*. Tečka.

Žádné smíření, žádný hlubší význam. Jen nespravedlnost. Obyčejná zpropadená nespravedlnost.

„Víte,“ navázal reverend, „nemohl jsem si nevšimnout, že dnes parkoviště z velké části zeje prázdnotou.“

Nepočetné shromáždění souhlasně zamumlalo.

„Nedělám si z toho těžkou hlavu,“ řekl. „Lidé jsou v práci. Děti ve škole. A Velký pátek, tedy den, kdy si připomínáme ukřižování našeho Pána... Ten do kostela nikdy nelákal vyložené davy.“

Věřící se uchechtli.

„V neděli ovšem radím přijet s předstihem,“ pohrozil jim prstem. „To bude parkoviště prskat ve švech, jen počkejte. Protože Boží hod velikonoční se musí svítit! Sejdeme se tu úplně všichni, abychom společně sdíleli okamžiky radosti a naděje, abychom jako jeden sborově zvolali: Náš Pán žije! My žijeme!“

Reverend Michaels se odmlčel. Šlo o dokonale vyměřenou pauzu, kterou se člověk nenaučí v kněžském semináři, ale až

praxí, když v průběhu střídajících se ročních období neděli co neděli, rok za rokem vnímá potřeby svých oveček. Oněch rozbolavělých lidských duší, které se tu jednou týdně schází, aby přemítaly nad důvody, možnostmi i podobami lidského bytí, aby objevovaly nové, aby se jim vzpouzely anebo si je připomínaly.

„Ovšem vy jste přišli už dnes.“

Další odmlku využil k tomu, aby se rozhlédl po svatostánku a navázal oční kontakt s jednotlivými věřícími. Když pohledem zabloudil do zadních řad, Steve sklopil zrak. Sám přišel až po začátku a hodlal se vytrazit ještě před koncem. A nedělní kázání vynechá úplně. Reverend věděl, že Steve úmyslně navštěvuje pouze méně frekventované mše, protože pak nemusí čelit tolika otázkám bližních, jak vše zvládá a jestli on nebo jeho syn Matt náhodou něco nepotřebují.

„Přišli jste dnes,“ zdůraznil reverend, „v den, kdy byl zabit náš Spasitel. V den, kdy se všechna naděje zdála ztracena. V den plný temnoty, kdy jsme neměli žádnou jistotu, jestli ještě vůbec někdy spatříme světlo...“

Odmlčel se.

„Jste tady.“

Lidé souhlasně pokyvovali.

„Nescházíme se tu jen tak pro nic...“

Reverendův hlas znovu umlkl, tentokrát ovšem ne ve snaze o dramatickou pauzu ani s cílem dopřát věřícím čas k zamýšlení. Duchovní ztichl, protože se spolu s ostatními snažil odhalit zdroj podivného zvuku. Jakéhosi vzdáleného hučení. Hučení, které s každým okamžikem nabíralo na intenzitě.

Stěny kostela se otřásaly, podlaha se věřícím rozvibrovala pod nohama. Reverend Michaels sklouzl očima ke kalichu s mešním vínem. Tmavě rudá hladina se čeřila.

Kostel se na kratičký okamžik ponořil do příšeří, když ho cosi nad ním jen těsně minulo. V tu chvíli už všichni stáli

a vyhlíželi z vitrážových oken na západní straně. Reverend Michaels zůstal na svém místě – na stupínku u oltáře, kam vedly tři schody – a rukama svíral okraje kazatelny. Na rozdíl od ostatních odtamtud viděl i z oken nad vitrážemi. Jako jediný tak jasně zahlédl, jak jen kousek nad obzorem protálo nebesa obří dopravní letadlo.

O chvilku později se ozvalo ohlušující zadunění a celý kostel se otrásl v základech.

Chránovou loď zaplnily výkřiky věřících, kteří hledali útěchu jeden u druhého. Ze zdi se svezl zarámovaný obrázek a sklo pád na podlahu nevydrželo. Pozornost reverenda upoutal záblesk světla v zadní části kostela. Rozražené dveře.

Sledoval, jak z nich Steve vybíhá a sprintuje přes parkoviště ke svému pick-upu. Zatímco všechny ostatní v tu chvíli paralyzoval strach a zmatek, Steve vyrazil do akce.

O pár kilometrů dál seděla u jídelního stolu zaskočená Joss Vanceová a z ruky jí na ranní noviny odkapávala horká káva. Se srdcem rozpumpovaným přívalem adrenalinu se rozhlížela po kuchyni a dumala, co to, sakra, bylo, když tu najednou – problikla světla.

Vzhlédla.

„To ne. Ne, ne, ne...“, šeptala si pro sebe při dalším zablížení. To už byla ale na nohou a neztrácela čas.

Věděla, co bude následovat. Věděla, co to znamená. A pak, přesně jak předpokládala, vypadl proud úplně.

2

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 37 MINUT

Necelých devadesát kilometrů jižně od Wakety se kancelářské budovy v centru Minneapolisu hromadně ponořily do tmy. Semafory zhasly. Hučení chladicích boxů v supermarketech rázem utichlo. Topení ve všech domech rozestých po okolních předměstích se vypnula.

Řidič na čerpací stanici po sluchu poznal, že mu do nádrže dodávky – ač ze dvou třetin prázdné – přestalo proudit palivo. Dítka o přestávce po marném mačkání stříbrného tlačítka odběhlo od fontánky na vodu stále žíznivé, z kohoutku se nedočkalo ani kapky. Kabina výtahu s cuknutím zastavila a lidé uvnitř popadali na sebe. Dvojice v první řadě vozu na horské dráze upínala pohled na prudké klesání pod sebou a přemítala, zda je tak dlouhá zastávka běžnou součástí jízdy. Chirurg přerušil pohyb skalpelu nad pacientovým hrudním košem, neboť v černočerné tmě operačního sálu vůbec nic neviděl.

Když se v onen první okamžik bezmála tři miliony obyvatel Minneapolisu a sousedního města Saint Paul obraceli jeden na druhého a nahlas se ptali, co se stalo, povětšinou z nich promlouvala zvědavost, a nikoli znepokojení.

Šlo o první podcenění situace toho dne.

Ve Waketě se následky havárie projevíly mnohem viditelněji.

Jedna chodkyně nadskočila, když se u sousedů po tom hrozivém zadunění roztříštilo okno do ulice.

Ruka s vodítkem jí vystřelila za zlatým retrívrem, který začal uhánět po silnici a klusající paničku vláčel za sebou. Psa nezastavilo, ani když zakopla a při pádu si odřela koleno. Strhl ji na záda a ona jen nevěřicně sledovala, jak přímo jejím směrem padá z nebe letadlový motor.

Zezadu z něj šlehalý plameny, lopatky se stále točily a zesilující svištění ohlašovalo blížící se náraz. Žena zavřela oči, stočila se do klubíčka a o chvíli později ucítila, jak ji ovanul žár, když jí motor prolétl kousek nad hlavou a rozmetal ne-dalekou poštovní schránku včetně katalogů a složenek na cáry.

O osm set metrů dál farmář v nadskakujícím traktoru přihlížel, jak oblohu protíná kus hořícího kovu a naráží mu z boku do stodoly. Krávy se rozutekly a sprška rezavě rudých úlomků někdejšího obložení se rozletěla do stran. Na poslední chvíli roztržitě zadupl brzdu a strhl traktor doprava v zoufalé snaze vyhnout se trojici sedadel z letadla, která se zabořila do čerstvě zorané půdy přímo před ním.

Pořád na nich seděli cestující.

V centru města se tyčil věžový vodojem, na jehož čelní straně se hrdě vyjímal zpola vyšisovaný zelenkavý nápis WAKETA. Na vrchní plošině se zrovna nenacházela žádná skupinka teenagerů, kteří by do nátěru vyrývali svá jména tak, jako to dělávala každá nevybouřená generace Wakeťanů, což bylo jediné štěstí, jelikož právě do těchto míst bachraté kovové

nádrže narazil stoosmdesátikilový servírovací vozík. Do vzduchu vystříkla voda a jako z krvácející rány na boku nepřehlédnutelné dominanty města crčela do zablácené trávy, odkud se odrážela na rezivělé, omšelé podpěry.

Opodál přistála na hlavní třídě část trupu letadla s takovou razancí, že do vzduchu jako létající talíře vymrštila dva oceťové poklopy kanálu. Jeden zakončil svůj let ve výloze banky, druhý na voze pro rozvážku pizzy. Majitel pizzerie a bankovní úředníci vyběhli na ulici zjistit, co se děje. Nechápatě na sebe hleděli a prohlíželi si okolní zkázu.

Jakmile ohlušující zadunění zaslechli rybáři v prsačkách podél břehu Mississippi, vyplašeně sebou trhli. „Co to, ksa-kru...“ podivovali se nahlas. O chvíli později už se krčili k zemi a snažili se krýt před záplavou předmětů snášejících se z nebe do řeky. Sledovali, jak kolem proplovají ohořelé trosky – tu kufr, tu kabát, tu lahvičky Jack Daniel’s či stále ještě hořící kniha. Když se před nimi ve vlnách vynořila bota, krve by se v nich nedořezal.

Pořád v ní vězela noha.

Pasoucí se stádo laní běloocasých se dalo na úprk před neznámým pisklavým syčením, které vydávala řítící se kovová střepina. Vyděšená zvířata proběhla mezi stromy a křoviny pryč z lesa na volné prostranství vedle dálnice, odkud pokračovala přímo před projíždějící kamion.

Řidič dupl na brzdu, ale řízení nestrlh – na rozdíl od dvoudvéřové hondy vedle, která dostala smyk. Laním se sice vyhnula, zato ovšem trefila zadní kola návěsu. Osobní vůz se

otočil o sto osmdesát stupňů a uvízl pod kamionem, který ho rozmačkal na palačinku a dál ho táhl po dálnici, až od podvozku létaly jiskry.

Přes veškerou snahu řidiče udržet během brzdění kamion rovně dostal i on smyk, návěs se vzpříčil kolmo k jízdním pruhům a poté se převrátil a přetočil dopředu – ne jednou, ne dvakrát, ale rovnou třikrát. Cestou smetl čtyři osobní auta, jež se mu připletla do cesty. Zezadu se valil náklad. Z dřevěných palet roztráštěných na kusy se na dálnici sypaly kartonové krabice plné lahví s olivovým olejem. Asfalt ve všech směrech pokryly střepy a desetitisíce litrů oleje.

Rodinný sedan narazil do korby pick-upu převážejícího zahradní techniku. Dvířka nákladního prostoru se vyklopila a na dálnici se vyhrnuly nejen hrábě, fukary na listí a pojízdná sekačka, ale také pytle s čerstvě posekanou trávou a sesbíraným listím. Ty nevydržely náraz a jejich obsah se rozletěl do vzduchu, dezorientovaným řidičům se lepil na čelní skla a nutil je kličkovat.

Řidič velkého SUV ztratil kontrolu nad řízením a najel na travnatý středový pás. Po nárazu do balvanu udělalo auto přemet a následně se ještě několikrát převrátilo přes střechu až do protisměru.

Vysokoškoláci vracející se domů na víkend zaznamenali, že vozidlo před nimi brzdí, až když už bylo pozdě. Chlapce, který si jako jediný nezapnul bezpečnostní pás, katapultovala srážka padesát metrů daleko – v podstatě až k lesu, odkud se prve vynořilo stádo laní.

Během necelé minuty se provoz na dálnici I-35, propojující minnesotskou Waketu s okolním světem, úplně zastavil. Hlavní tah se v obou směrech proměnil ve změt pokroucených plechů z celkem sedmnácti aut a hromadu raněných. Všechno na chvíli znehybnělo. Tedy až na několik přeživších laní, které zbrkle proskákaly kolem rozmačkaných, hořících

karoserií i potlučených a zkrvavených těl a uháněly do lesíku na opačné straně dálnice.

Na hřišti základní školy Carver Valley panoval čilý ruch. Děti před sebou měly prodloužený víkend a překypovaly energií ze všech sladkostí, co spořádaly na třídních velikonočních besídkách.

Čtvrtáčky na houpačkách vykopávaly nohy před sebe, aby se s každým zhoupnutím dostaly ještě výš. Skupinka druháčků pod vysokým dubem lovila berušku, zatímco šestáci, kteří byli v areálu nejstarší, sehrávali vyrovnaný zápas ve fotbale, během něhož zatím padlo po dvou gólech na obou stranách.

Slečna Carla klečela vedle jednoho ze svých prvňáčků. Chlapec s kolenem odřeným od písku hlasitě plakal.

„To nic, Leo,“ chlácholila ho. „Zajdeme na ošetřovnu, sestříčka ti to...“

Ozvalo se hlasité zadunění. Všichni se zarazili.

Houpačky se dál komíhaly sem a tam, ovšem namísto výkopů devítiletých děvčat je nyní poháněla jen gravitace v kombinaci se setrvačností. Beruška vylezla zpod listu, aniž by ji někdo zaregistroval. Nakopnutý fotbalový míč se bez povšimnutí odkutálel mimo hřiště. Slečna Carla instinktivně přitáhla Lea k sobě a oba vzhledli k nebi.

Všichni žáci, komplet učitelský sbor, dokonce i školník a policista u přechodu s úžasem upírali zrak na neporušené křídlo oddělené od zbytku letadla, které se jim prohnalo nad hlavami jako rotující UFO. Sledovali, jak mizí za korunami stromů za parkovištěm, a společně čekali na nevyhnutelné – dechberoucí náraz následovaný zvířeným oblakem oranžových plamenů a černého dýmu na jasně modré obloze.

Steve nechal kostel dávno za sebou. Teď snížil rychlost na sto čtyřicet kilometrů v hodině a zahleděl se na hřibovitý mrak, jenž se vzedmul nalevo od něj. Divže tam instinktivně nestočil volant, když ho napadlo: *Není to... škola?*

Matt.

Tělem mu projela vlna adrenalinu. Nestalo se Mattovi nic? Neměl by Steve vyrazit za synem? Hlavou mu probleskla myšlenka na učebnu čtvrté třídy, kde dřív učila Claire. Kdyby pořád žila, Matt by mohl najít útočiště tam. U mámy by byl v bezpečí.

Jenže to teď už neplatilo. Claire byla mrtvá. A Matt se musel spolehnout sám na sebe.

Steve zabrzdil a zastavil se uprostřed silnice. Srdce se mu svíralo obavami. *Buď to tam jeď obhlédnout, nebo pokračuj dál.* Steve se zhluboka nadechl a přinutil se na situaci podívat z širší perspektivy – ne optikou pokrivenou žalem a starostí o syna.

Usoudil, že černý dým stoupá zpoza vzdálenější hranice lesa, kudy protéká řeka. Škola stála tím samým směrem, ale přece jen o kus blíž. Základka Carver Valley je určitě v pořádku. A Matt taky.

Steve se s přikývnutím znovu rozjel a vysoko nad povolenou rychlostí uháněl dál. Rozhodl se správně. Mattovi se nic nestalo a on musí do práce. Protože případná škoda tam, kam míří, představuje mnohem větší hrozbu.

Řítil se po jednoproudé nebezpečné cestě a při pohledu na různé silné sloupce dýmu, které se rýsovaly napříč údolím, vrtěl hlavou. Takové věci se u nich přece nestávají, ve Waketě chcipl pes. Steve věděl, že tentýž šok v kombinaci se zmatkem a hrůzou, co pocítil on sám v kostele, nyní prožívá celé město, včetně školy. Věděl, co se všem honí hlavou: že takhle strašnou leteckou havárii nemůže přebít nic horšího.

A věděl také, jak moc se všichni mýlí.

Odbočil u cedule, která hrdě hlásala: **ENERGIE PRO BUDOUCNOST VZNIKÁ UŽ DNES**, a dojel k hlavnímu vjezdu do areálu jaderné elektrárny Clover Hill, kde zastavil. Vystřčil z okénka ruku se vstupní kartou. Dveře strážnice se otevřely a Steve s překvapením sledoval, jak zevnitř vychází ozbrojený člen ostrahy v celotělovém protichemickém obleku. Muž naskenoval průkaz a na monitoru uvnitř se objevila Stevova tvář.

**STEVE J. TOSTIG – VELITEL JEDNOTKY
HASIČSKÝ SBOR AREÁLU CLOVER HILL
PROVOZNÍ VSTUP BEZ OMEZENÍ**

„Až takovej průser tu máme, Bille?“ zeptal se Steve a kývl k ochranné kombinéze.

Bill pokrčil rameny, stiskl tlačítko a závora se zvedla. „To řekni spíš ty mně. Neví, kde jim hlava stojí, takže nám s instrukcema zatím nikdo nevolal. Vlož si to, jak uznáš za vhodný. Dám vědět vysílačkou tvým lidem, že jsi na cestě.“

Joss pod botami zakřupalo rozbité sklo – šlápla na jeden ze zarámovaných diplomů, co jí popadaly ze stěny doma v pracovně. Čapla pohotovostní tašku s věcmi do práce, odnesla ji do kuchyně a postavila na kávou potřísněné noviny, které si nestihla dočíst.

Zapnula satelitní telefon a přehrabovala se obsahem tašky tak dlouho, dokud mezi protichemickým oblekem, respirátory, rukavicemi a holínkami nenahmátla lahvičku s léky. Vysypala si do dlaně jednu tabletku jodidu draselného, který chrání tělo před radioaktivním jódem, vložila si ji do úst a spláchla vlažnou nedopitou kávou.

„No tak...“ zašeptala netrpělivě, zatímco čekala, než telefon naběhne. Zhluboka se nadechla a zadívala se z okna v kuchyni na sloupec dýmu v dálce.

V obývacím pokoji za ní stála na dosud nevybalené bedně s věcmi, kterou používala jako provizorní konferenční stolek, prázdná krabička od včerejší číny, co si objednala k večeři. Přestěhovala se zpátky již před devíti měsíci, zatím měla ale zabydlenou pouze pracovnu. Přes vytaháný hnědý svetr a oprané modré džíny si přehodila kabát, popadla klíče z háčku na stěně a pohledem sklouzla k lince na balíček obrázkových knížek s příběhy Mašinky Tomáše v balicím papíru se stejným motivem. Jako by si dnešní pochůzku na poštu s pozorností pro synovce naplánovala někdy v minulém životě. Takhle se k němu dárek do narozenin nejspíš nedostane, uvědomila si.

Telefon konečně zapípal a na displeji se rozsvítilo upozornění. Joss ho přejela pohledem – potvrzovalo, že skutečně došlo na to, čeho se obávala.

NEHODA V JADERNÉ ELEKTRÁRNĚ CLOVER HILL

OKAMŽITĚ SE HLASTE NA MÍSTĚ

HROZÍ STUPEŇ 7

Joss si hodila tašku přes rameno a vyběhla k autu, aniž by před odchodem alespoň letmo zkontrolovala v zrcadle, zda nemá v zelených očích ospalky nebo jestli by jejím kaštanově hnědým vlasům po ramena neprospěl zásah hřebenu. Na nic z toho nebyl čas a na ničem z toho stejně nezáleželo.

Když člověk pracuje v jaderné elektrárně, nikdy svou práci tak úplně nedostane z hlavy. Ví, jaké nebezpečí se s ní pojí, jaké katastrofické scénáře teoreticky hrozí. A vždycky, vždycky k těmto teoretickým scénářům přistupuje s pokorou.

Prvotní strach ale časem opadne.

Práce v přísně regulovaném odvětví plném striktních protokolů, podle kterých své úkoly s maximální pečlivostí plní vysoce kvalifikovaní odborníci, se dřív nebo později promění v nudnou rutinu. K nehodám nedochází, protože k nim zkrátka docházet nesmí. Ale když se něco nemyslitelného nakonec přece jen stane, když se něco *skutečně* pokazí, strach se vrátí – rychle a neúprosně. Joss předpokládala, že všichni v elektrárně to teď zažívají na vlastní kůži.

Nicméně jí se ruce netřásly a tep měla stále nízký. Joss totiž vždycky věděla, že není otázkou, *zda* podobný den někdy nastane, nýbrž *kdy*. A také věděla, že až k tomu dojde, až i zbytek světa zjistí, čeho si je ona už v tuto chvíli vědoma, až si všichni začnou rvát vlasy hrůzou z toho, co všechno může následovat, ona zachová klid.

Ovládnout strach jí nečinilo sebemenší problém.

Měla s ním bohaté zkušenosti. Joss totiž žila v obavách permanentně.

3

DO HODINY H ZBÝVÁ
16 HODIN A 36 MINUT

Pětiletý Connor Hays seděl připoutaný v autosedačce v prostřední řadě minivanu a krátil si čas hrou na ipadu. V řadě za ním pokyvovala do rytmu hudby, která jí vyřvávala do uší ze sytějších růžových sluchátek, jeho třináctiletá sestra Caity. Oči-
ma hypnotizovala displej mobilu a absolutně nevnímala, že na ni mluví otec.

„Zkus jí spíš zavolat,“ poznamenala Valerie Haysová a mrkla na manžela za volantem. „Třeba z ní pak dostaneme kloudné slovo.“

Paul zavrtěl hlavou a pohlédl na dceru ve zpětném zrcátku. „Ani by nám to nezvedla.“ Oba vyprskli smíchy. Paul uhodil hřebíček na hlavičku. „Co ty, koblížku?“ zkusil Connora. „Ty bys nás do hlasové schránky spadnout nenechal, že ne?“

Connor nechápavě zvedl oči od tabletu. „Do jaké schránky?“
„Když už mluvíme o moderních technologiích,“ vzpomněla si Valerie, „musíme dětem na víkend omezit čas u obrazovky. S vašima se vidíme jen párkrát do roka, určitě nebudou zvědaví na to, jak si...“

Vozovka se pod nimi otrásla vzdáleným zaduněním. Děti vytřeštily oči a vzhledly. Minivan vjel na moment do protisměru a Valerie okamžitě vylétla paže k manželovi. Paul sevřel volant oběma rukama.

„Co to bylo, tati?“ zeptala se Caity.

Valerie se ohlédla, aby zkontrolovala silnici za nimi. „Nesrazili jsme nic, že ne?“

„Ne...“ zamumlal zaraženě Paul a očima sklouzl k přístrojové desce.

„Tati, co to bylo?“ naléhala dcera, hrdlo stažené strachy.

„Netuším,“ připustil Paul, zatímco se rozhlížel po waket-ských polích a lesích podél jednoproudé silnice. Zdroj podivného hluku však nikde neviděl. Sjížděli z kopce do zatáčky, za kterou následoval most. Vše působilo naprosto běžně.

„Ale nestalo se nám nic, že ne?“

„Ne!“ odsekl Paul. „Fakt nevím, co to bylo!“

Connor začal natahovat.

„To nic, koblížku,“ konejšil ho Paul a pootočil se, aby na děti viděl. „Promiň, že jsem tak vyjel, Caity. Nic se nám nestalo. Nejspíš jenom něco...“

„Paule. *Paule!*“

Jen co uslyšel manželčin křik, otočil se zpátky dopředu. Nad vrcholky stromů letěla jejich směrem obří deska ze šedavého kovu. Vzhledem k rozměrům a vysoké rychlosti té věci se nedalo odhadnout, jestli proletí nad nimi, kolem nich, nebo se srazí. Ve chvíli, kdy si Paul uvědomil, že hledí na křídlo letadla, které každým okamžikem dopadne jen kousek před ně, bylo už pozdě. Minivan vjel na most.

Křídlo zasáhlo zem s takovou silou, až se okolní stromy otráslы a ptáci rozletěli pryč. Celá rodina ve voze křičela. Valerie vymrštila ruce před sebe, aby zbrzdila náraz, a Paul sevřel volant ještě pevněji. Šlapal na brzdu, ovšem uprostřed úzkého mostu jen s jedním jízdním pruhem v každém směru neměl kam stočit řízení. Pneumatiky skřípěly a těžiště zpomalujícího vozu se přesouvalo dopředu.

Křídlo se řítilo k mostu a tedy i přímo proti minivanu, v trávě podél silnice přitom zanechávalo hluboké brázdy.

Blokovalo celou vozovku a nepřestávalo rotovat kolem své osy. Když vletělo na most, za hrůzostrašného drhnutí kovu o asfalt se valilo přímo na minivan. Veškerý křik uvnitř ustal, rodina čekala na náraz.

A ten přišel.

Všemi to v sedadlech trhlo prudce dopředu. Srážka byla natolik intenzivní, že jim paže i hlava vyletěly nepřírozeně daleko od zbytku těla. Čelní sklo se roztránilo a v bílém záblesku se aktivovaly airbagy. Robustní plech kapoty včetně motorového prostoru se zmačkaly jakolobal. Přední pneumatiky vlivem nárazu praskly a disky při kontaktu s asfaltem jiskřily.

Kovové křídlo valící se vpřed bylo desetkrát větší a těžší než minivan. Jakmile takový kolos dolehl na předek vozu, během vteřiny ho i s nárazníkem a dvojicí kol sešrotoval. Zbytek minivanu zůstával sevřený v pasti a nedobrovolně couval dozadu.

Po prudkém trhnutí vpřed se hlavy rodinných příslušníků bolestivě zabořily zpátky do opěrek. Kolize jim zlámala kosti v těle a potrhala tělesné orgány. Hřídél volantu probodla Paulovi trup a zdeformovaný rám dveří na straně spolujezdce rozdrtil Valerii lebku. O co menší strukturální poškození utrpěla zadní část minivanu, s o to větším zpětným nárazem se museli vypořádat tamní pasažéři. V tomto ohledu to nejvíc odskákala Caityna páteř. Connorovi v prostřední řadě, který seděl pevně připoutaný v autosedačce, nezbývalo než se pevně držet.

Couvající vůz se stácel ke krajnici, až zadním nárazníkem prorazil kovové bezpečnostní zábradlí. Zatímco předek minivanu stále tlačilo křídlo plnou vahou k asfaltu, až od plechů a podvozku létaly jiskry, zadní část se nyní kymácela nad ledovou vodou řeky Mississippi proudící o devět metrů níž.

Jak se křídlo sunulo po silnici, postupně zpomalovalo. Ve chvíli, kdy se zastavilo, zabíralo celý most. Obrovský kus letadla, který ještě před pár minutami svištěl několik kilometrů vysoko rychlostí stovek kilometrů za hodinu, tu ležel poničený a pomlácený a děravým povrchem se mu drala ven střeva včetně objemných nádrží ukrývajících přes deset tisíc litrů leteckého petroleje.

Možná za to mohlo tření mezi kovem a asfaltem, možná přeskočila jiskra z minivanu. Počáteční zážeh byl nepodstatný, konec nevyhnutelný. Do vzduchu vyšlehl mohutný houbovitý ohnivý mrak, z něhož sršely žhavé oranžové plameny. Když se výbuch nasýtil palivových výparů, vystřídal původní ohnivou kouli oblak hustého černého dýmu, pod nímž však nadále vytrvale hořelo zbylé palivo v nádržích.

Všechno kolem utichlo. Ptáci se už nevrátili. Křídlo se nehýbalo a spolu s ním ani minivan, který visel nad řekou. Jediný pohyb široko daleko měly na svědomí plameny roztačené po křídle a protáčeající se zadní kola vozu. Jediný zvuk se nesl rozbitými předními okny z autorádia.

Connor se rozhlédl kolem sebe – příliš otřesený, aby plakal, a příliš vyděšený, aby se přestal křečovitě držet. Dál drobnýma ručkama svíral bočnice autosedačky. Na čele se mu táhl tenký šrám, který v jeho případě zůstával jedinou viditelnou známkou událostí posledních minut. Čekal, že mu někdo pomůže, že ho vysvobodí a řekne mu, co má dělat. Nikdo však nepřicházel, nikdo nic neříkal.

„Mami?“ špitl.

Odpověď se neozývala.

Hrudníček se mu v rychlém tempu nadzvedával a zase klesal, do očí se mu draly slzy a srdce mu bušilo jako splašené.

„Ma-mí!“